

vlakkelig zou men zeggen, dat het dulden van ontbindende krachten, die slechts haat en moord prediken, als WIJNKOOP c.s., in een menschenstaat, weinig verschilt van het instinct, waardoor *Formica* er toe geleid wordt in haar staat *Lomechusa* te dulden en te verplegen. Als er al werkelijk tusschen instinct en verstand een absoluut onderscheid, van goddelijken oorsprong, bestaat, dan heeft het menschelijk verstand toch nog niet de volmaaktheid bereikt, die recht geeft te zijnen opzichte van Gods *evenbeeld* te spreken.

Rotterdam.

UYTTENBOOGAART.

Rupsenbeschrijvingen VI.

6. *Odontosia carmelita* Esp.

Volwassen rups. Glanzige, 16-pootige, boven geelgroene, onder blauwgroene rups, met gele, zalmkleurig gevlekte zijlijn. Lengte ongeveer 4 cM

Nadere omschrijving. Van voren naar achteren wordt de rups tot en met ring 7 steeds breder en van daar af weder allengs smaller. Kenmerkend is, dat deze rups ietwat breder dan hoog is, dus eenigszins depress, tenminste in het volwassen stadium. Kop groen, met een overlans geel lijntje aan beide zijden van de middellijn. Rugzijde lichtgroen, met dwarse gele vlekjes en streepjes geteekend, die volgens de dwarsrimpels, welke elke ring vertoont, gerangschikt zijn. De vlekjes, welke het dichtst bij het ruggevat staan, vormen aan weerszijden daarvan eene overlansche rij. Onder de zwarte ademhalingsopeningen loopt eene gele lijn, die op elken ring een zalmkleurig vlekje draagt, en wel op ring 1 vóór, op ring 4 tot 11 achter het stigma. De bovenkant dezer zalmkleurige vlekjes op ring 1 tot 3, en een vóór-bovenhoekje op de volgende ringen, is witachtig en juist in dat gedeelte staat telkens het stigma. Buik blauwgroen, eenigszins wit „aangeslagen”, het minst op de thoracale en op de achterste ringen, alsmede in de plooiën. Het geheele lichaam is glanzig.

De eieren, welke ik van den heer CARON ontving, waren van te Amerongen gevangen vlinders afkomstig. Zij werden

in April gelegd en kwamen in 't laatst van die maand en begin Mei uit; de rupsen waren (binnenshuis) begin Juni en later volwassen. Zij eten berk en verpoppen op, niet in den grond. Men geve haar dus, zoodra zij van kleur gaan veranderen, een suikerglas met vochtig zand, of aarde, waarop een flinke laag dor blad gestrooid is. De bedoelde verkleuring bestaat hierin, dat de dieren nog glanziger worden, het groen van den rug donkerder wordt, terwijl de buik dezelfde kleur aanneemt en de gele dwarsstreepjes en vlekjes op den rug voor een groot deel verdwijnen.

Ik merk nog op, dat het ei den gewonen Notodontiden-vorm heeft, n.l., die van een halven bol, met een stipje in het midden. Het is effen blauwachtig wit. De hier en daar voorkomende opgave, dat het ei zwarte stippen zou dragen, is beslist onjuist. Wel echter ziet men onder het microscoop, dat het met een fijnmazig netwerkje versierd is.

J. TH. OUDEMANS.

Nieuwe vondsten voor de Nederlandsche Coleopterenfauna, XXX.

358. *Hygrotus inaequalis* F. Bij a. *fasciatus* DALLA TORRE vloeien de zwarte banden op de dekshilden ineen; zij vertoonen dan eene uitgezakte gele basaalvlek en een onregelmatigen gelen randzoom, overigens is het lichaam totaal zwart; zeldzamer dan het type. Bij a. *parvulus* F. bevindt zich over het midden der dekshilden een roodgele langsband, welke den roodgelen dwarsband nabij de basis met de zijdelingsche dwarsvlek achter het midden verbindt; met het type.

359. *Hygrotus versicolor* SCHALL. De zwarte tekening op de roodgele dekshilden bestaat uit een basalen- en een naadzoom, bovendien uit eene langwerpige zijvlek in het midden en drie langsbanden, van welke de middelste verkort en bijna altijd slechts op de achterhelft aangeduid is. De overige twee banden reiken vanaf den basalen zoom nagenoeg tot aan den top en zijn op het achterste derde gedeelte niet onderbroken, tenminste is de eerste band, naast den naad, niet onderbroken. Bij a. *collaris* PANZ. zijn deze beide langs-